

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У. 11101/17
10.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Радојке Маринковић, председника већа, Жељка Шкорића и Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Михаилом Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА из ..., ул. ..., ББ из ..., ул. ..., ВВ из ..., ул. ..., ГГ из ..., ул. ..., ДД из ..., ул. ..., ЂЂ из ..., ул. ..., ЕЕ из ..., ул. ..., ЖЖ из ..., ул. ..., ЗЗ из ..., ул. ..., ИИ из ..., ул. ..., ЈЈ из ..., ул. ..., КК из ..., ул. ..., ЛЛ из ..., ул. ..., ЉЉ из ..., ул. ..., ММ из ..., ..., НН из ..., ул. ..., које све заступа адвокат Владимир Шумкарац из Београда, Теразије 16, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број 463-02-332/2014-07 од 31.05.2017. године, уз учешће заинтересованог лица компаније “ЊЊ” ..., из ..., ул. ..., матични број: ..., ПИБ: ..., у предмету понављања поступка у правној ствари конверзије права коришћења у право својине грађевинског земљишта, по усменој јавној расправи одржаној дана 10.12.2020. године, у нејавној седници већа одржаној дана 10.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове број 463-02-332/2014-07 од 31.05.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужилаца изјављена против закључка Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда XXI-03 број: 352-4/2010 од 06.12.2016. године, којим се одбацује предлог тужилаца за понављање поступка окончаног решењем Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда XXI-03 број: 352-4/2010 од 01.12.2014. године, које је постало правноснажно 30.09.2016. године, као поднет од стране неовлашћених лица.

Наведеним решењем од 01.12.2014. године, ставом 1. диспозитива, утврђује се на катастарским парцелама ближе означеним у диспозитиву тог решења, све КО ..., све уписане у Лист непокретности број ... КО ..., право на конверзију права коришћења у право својине у корист Компаније “ЊЊ” ..., у ..., ул. ..., матични број: ..., ПИБ: ...; ставом 2. диспозитива, утврђује се да на дан 31.07.2014. године, висина накнаде за конверзију права коришћења у право својине у корист Компаније “ЊЊ” а.д. У ..., за катастарске парцеле наведене у ставу 1. диспозитива тог решења износи ... динара, од чега износ од ... динара у корист Фонда за реституцију на рачун број 840-742129843-92, а износ од 253.925.746,55 динара у корист буџета јединице локалне самоуправе на рачун број 840-742144843-03, а накнаду по основу конверзије права коришћења у право својине Компанија “ЊЊ” а.д. у ... платиће једнократно; према ставу 3. диспозитива, по правноснажности овог решења у року од 30 дана постоји обавеза склапања Уговора о регулисању међусобних права и обавеза насталих по основу плаћања накнаде за конверзију између Компаније “ЊЊ” а.д. у ..., ул. ... и града Београда; према ставу 4. диспозитива, по правноснажности овог решења и прибављеним доказима о регулисању међусобних обавеза са Јединицом локалне самоуправе стичу се услови за упис права својине по овом основу у јавну књигу о евиденцији непокретности и правима на њима на катастарским парцелама из става 1. диспозитива овог решења у корист компаније Компаније “ЊЊ”, ..., у ..., ул.

Тужиоци су тужбом покренули управни спор против оспореног решења туженог од 31.05.2017. године. У тужби наводе да су као наследници ранијих власника предметних катастарских парцела, благовремено поднели жалбу против првостепеног решења од 01.12.2014. године, којим је утврђено право конверзије овде заинтересованом лицу, због чињенице да им у првостепеном поступку није дато право да учествују у својству странке и као доказ о правном интересу истакли да се пред Агенцијом за реституцију води поступак по њиховом захтеву за враћање одузете имовине, а имајући у виду члан 62. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу којим је прописано да од ступања на снагу тог закона, 06.10.2011. године, имовина која је одузета бившим власницима, а за коју је поднета пријава у складу са Законом о пријављивању и евидентирању одузете имовине, а по одредбама овог закона може бити враћена, не може бити предмет отуђивања, хипотеке или залоге, те да је акт отуђења или оптерећења имовине који је супротан одредбама овог члана, ништав. Даље, указују да је Министарство финансија, као другостепени орган, решењем од 02.09.2015. године, одбацило изјављену жалбу са ставом да тужиоци нису били странке у првостепеном поступку који се водио пред Секретаријатом за имовинске и правне послове Градске управе града Београда, чијим решењем је утврђено право на конверзију права коришћења у право својине. Сматрају да је захтев за понављање поступка, са истакнутим повредама наведеног закона, различит од поступка по жалби и да се при доношењу одлуке о томе да ли је захтев за понављање оправдан или не, не могу истицати наводи првостепеног и другостепеног органа из поступка чије се понављање тражи. Сматрају да не постоји правна подлога нити логика да се тужиоцима не призна право да као странке учествују у поступку конверзије права коришћења у право својине у корист заинтересованог лица, а у ком тужиоци као правни следбеници и наследници бивших власника имају очигледан правни интерес, јер пред Агенцијом воде поступак за враћање одузете имовине који је у току, ради повраћаја одузете имовине-земљишта које је предмет конверзије. Стога сматрају да је оспореним решењем поново, противно одредбама закона, првостепени орган одбацио захтев тужилаца за понављање поступка, а другостепени орган одбио жалбу тужилаца као неосновану. Истиче да је право тужилаца да буду странке у овом поступку засновано на чињеници да се у овом

поступку решава и о њиховом праву на враћање одузете имовине и да исход поступка за враћање имовине представља претходно питање од значаја за одлуку у овој управној ствари, па да је неспорна легитимација тужилаца за учешће у поступку као заинтересованих лица. Сматрају да су одлукама управних органа онемогућени да учествују у поступку и да у складу са новонасталом ситуацијом неминовно трпе штету и губе Уставом гарантована права на заштиту својих права и интереса пред државним органима, одакле црпе и легитимитет за покретање овог управног спора. Указују да су одлуке управних органа донете понављањем навода првостепеног и другостепеног органа из поступка чије се понављање тражи и да није прихватљив закључак да ниједним наводом нису изнели нове чињенице нити оспорили чињенично стање које би било од значаја за другачију управну одлуку. Истичу да су уз захтев за понављање поступка доказали да им је требало у правостепеном поступку бити омогућено учешће и доставили обимну документацију да су правни следбеници ранијих власника катастарских парцела које су биле предмет поступка конверзије права коришћења у право својине, и да су покренули поступак враћања имовине пред Агенцијом за реституцију, са којим поступком реституције је био упознат првостепени орган. Сматрају да се управни органи погрешно позивају на одлуку Управног суда којим је одбијен тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се усвоји жалба на решење другостепеног органа којим је одбијена жалба тужилаца као изјављена од неовлашћених лица јер нису имали својство странака у тим поступцима, јер Управни суд у том поступку није одлучивао о чињеници да ли је требало да тужиоци учествују у поступку као странке и да ли им је била дата могућност да учествују у поступку, већ само да ли су имали својство странке у поступку у моменту изјављивања жалбе и подношења тужбе за покретање управног спора. Стога сматрају да тај поступак нема никакве везе са захтевом за понављање поступка по основу члана 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, којим је наведено да ће се поступак поновити ако лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку и да је требало да управни органи одлучују о томе да ли је, с обзиром на приложене доказе, тужиоцима требало да буде омогућено учествовање у поступку, а не да се позивају на ранију одлуку Управног суда. Са наведених и осталих разлога изнетих у тужби, предлажу да суд донесе пресуду којом се тужба уважава, мења побијано решење Министарства финансија од 31.05.2017. године, сходно одредбама Закона о општем управном поступку тако што се усваја захтев за понављање поступка којим је утврђено право на конверзију права коришћења у право својине у корист Компаније “ЊЊ”, ..., на катастарским парцелама уписаним у Лист непокрености број ... КО ... или да суд поведеном поступку донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава оспорено решење и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да сматра да тужиоци у тужби нису навели нове чињенице нити приложили нове доказе, те да остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице је у достављеном одговору на тужбу оспорило све наводе тужбе и захтев тужбе. Посебно указује да је у управном поступку чије се понављање захтева, одлучивано о праву на конверзију у смислу члана 104. Закона о планирању и изградњи, а да је право на враћање одузете имовине регулисано Законом о враћању одузете имовине и обештећењу; да је према члану 23. став 5. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу предвиђено да бивши власник нема право на враћање неизграђеног грађевинског земљишта на коме је као носилац права коришћења уписано лице из члана

104. став 1. Закона о планирању и изградњи до окончања конверзије. Указује да је наведеном одредбом члана 104. став 1. предвиђено да се право коришћења на неизграђеном грађевинском земљишту у државној својини које је стечено ради изградње до 13.05.2003. године, може конвертовати у право својине уз накнаду тржишне вредности те да је неспорно да је правноснажним решењем од 15.10.1999. године, земљиште додељено Компанији “ЊЊ”, чиме су се стекли услови да се право коришћења може конвертовати у право својине, па је навод тужилаца да исход поступка за враћање имовине који је у току код Агенције за реституцију представља претходно питање и да је легитимација тужилаца неспорна, неоснован јер је Законом о враћању одузете имовине и обештећењу јасно предвиђено да бивши власници немају право на враћање неизграђеног грађевинског земљишта у смислу члана 23. став 5. Указујући на члан 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, сматра да су наводи тужбе неосновани и са разлога што су првостепени орган и тужени правилно утврдили да тужиоци није требало да учествују у својству странке у поступку конверзије јер немају ни активну ни пасивну легитимацију, а то што су бивши власници национализованог грађевинског земљишта које им је по закону национализовано, а касније такође по закону додељено заинтересованом лицу, не значи да имају статус странке у поступку конверзије. Сматра да тужиоци могу своје право на обештећење остварити у поступку пред Агенцијом за реституцију, да је Управни суд у пресуди У 14183/15 од 30.09.2016. године, већ утврдио да тужиоци нису странке у поступку конверзије, те да су докази које су тужиоци доставили уз тужбу без утицаја, јер су цењени од стране туженог који је нашао правилно да нису од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари, јер ће приложени докази бити цењени у поступку реституције и права на обештећење тужилаца, с обзиром да немају право на враћање неизграђеног грађевинског земљишта у натуралном облику, већ евентуално право на обештећење. Предлаже да суд тужбу одбије из разлога наведених у одговору на тужбу, а да су наводи тужилаца већ били истицани и оцењивани у другостепеном поступку, те се овом тужбом само понављају.

Управни суд је, сагласно члану 34. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09) одржао усмену јавну расправу дана 10.12.2020. године у присуству пуномоћника тужилаца и заступника заинтересованог лица а у одсуству уредно позваног туженог органа, у складу са чланом 38. став 1. истог закона.

Пуномоћник тужилаца је у речи на усменој расправи изјавио да остаје у свему при наводима тужбе као и наводима током управног поступка који је претходио доношењу оспореног решења и захтеву тужбе да суд одлучи у спору пуне јурисдикције или ако сматра да за то нису испуњени услови тужбу уважи и поништи оспорено решење а предмет врати туженом органу на поновни поступак. У поднеску од 10.12.2020. године, указано је суду на одлуку Уставног суда Уж 9271/2016 од 24.07.2019. године и пресуду Управног суда 4 У 11957/2019 од 24.10.2019. године, наглашавајући да је неспорно да је требало да тужиоци учествују у поступку конверзије предметног земљишта у својству странке а која им могућност није пружена у првостепеном и другостепеном поступку, те да са тог разлога треба уважити тужбени захтев тужилаца и поништити оспорено решење.

Заинтересовано лице је у речи на усменој расправи изјавило да у свему остаје при наводима из писменог одговора на тужбу. Посебно указује у односу на одредбу члана 239. тачка 9. Закона о управном поступку, на којој тужиоци заснивају предлог за понављање поступка, да је чланом 24. Уредбе о условима, критеријумима и начину остваривања права на конверзију прописано изричито да су странке у поступку конверзије

подносилац захтева и државни правобранилац, те да су неосновани наводи тужбе којима се указује да је требало да тужиоци учествују као странке у поступку конверзије. У односу на позивање тужилаца на одредбу члана 62. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, указује да се наведена законска одредба односи на ништавост аката у случају када имовина која је предмет враћања може бити враћена у натуралном облику, што у конкретном није случај, имајући у виду одредбу члана 23. истог закона која искључује враћање у натуралном облику у случају поступка конверзије по члану 104. Закона о планирању и изградњи. Наглашава да је поступак конверзије у целости завршен, да је одређена накнада у целости исплаћена и да је заинтересовано лице сагласно закону постало власник наведених непокретности. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, списка предмета ове управне ствари и навода пуномоћника тужиоца и законског заступника заинтересованог лица, изнетих на усменој јавној расправи нашао да је тужба основана.

Из списка и образложења оспореног решења произлази да је решењем Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда XXI-03 број 352-4/2010 од 01.12.2014. године, утврђено право на конверзију права коришћења у право својине у корист компаније "ЊЊ", овде заинтересованог лица на катастарским парцелама ближе означеним у диспозитиву тог решења, уписаним у лист непокретности број ... КО Против наведеног решења наследници ранијих власника од којих су предметне катастарске парцеле национализоване, благовремено су поднели жалбу која је закључком туженог број 463-02-332/2014-07 од 02.09.2015. године, одбачена као изјављена од неовлашћеног лица. Против наведеног закључка туженог од 02.09.2015. године, тужиоци су поднели тужбу која је пресудом Управног суда 4 У 14183/15 од 30.09.2016. године, одбијена. Даље из списка произлази да су дана 09.10.2016. године, тужиоци преко пуномоћника поднели Секретаријату за имовинске и правне послове Градске управе града Београда, предлог за понављање поступка окончаног наведеним решењем тог органа XXI-03 број 352-4/2010 од 01.12.2014. године, на основу члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, са разлога што им није омогућено да учествују у поступку конверзије као наследницима ранијих власника наведених катастарских парцела који пред Агенцијом за реституцију воде поступак ради враћања истог национализованог земљишта. Поступајући по наведеном предлогу за понављање поступка, уз учешће АД "ЊЊ", овде заинтересованог лица, првостепени орган је донео ожалбени закључак XXI-03 број: 352-4/2010 од 06.12.2016. године, којим се одбацује предлог тужилаца за понављање поступка окончаног решењем Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда XXI-03 број: 352-4/2010 од 01.12.2014. године, које је постало правноснажно 30.09.2016. године, као поднет од стране неовлашћених лица. Против ожалбеног закључка тужиоци су изјавили жалбу која је овде оспореним решењем одбијена као неоснована. Према разлозима из образложења оспореног решења, тужени је оценио да нису основани наводи жалбе којима се тражи поништавање ожалбеног закључка, јер је првостепена одлука правилна и на закону заснована, а жалиоци ниједним наводом жалбе нису оспорили утврђено чињенично стање нити су навели нове чињенице од значаја за другачију одлуку у овој управној ствари.

Полазећи од изнетог, Управни суд налази да се оспорено решење не може

прихватити као правилно и на закону засновано. Ово јер је увидом у списе предмета Управног суда 4 У 11957/2019, утврђено да је одлуком Уставног суда Уж 9271/2016 од 27.07.2019. године, поништена пресуда Управног суда У 14183/15 од 30.09.2016. године, на коју се и управни органи у овом поступку позивају, и одређено да суд донесе нову одлуку о тужби подносилаца уставне жалбе, овде тужилаца, поднетој против закључка Министарства финансија - Сектора за имовинско-правне послове 07 број 463-02-00332/2014 од 02.09.2015. године. Даље, суд је увидом у наведене списе утврдио да је поступајући у извршењу означене одлуке Уставног суда Уж 9271/2016 од 27.07.2019. године, Управни суд донео пресуду 4 У 11957/2019 од 24.10.2019. године, којом је уважио тужбу тужилаца и поништио закључак Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове 07 број 463-02-332/2014 од 02.09.2015. године, а предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање. Из наведеног произлази да управни поступак конверзије права коришћења у право својине на предметним катастарским парцелама уписаним у листу непокрености број ... КО ..., није окончан, јер надлежни орган није одлучио о жалби тужилаца, која је, као редовно правно средство и према налажењу управних органа благовремено, изјављена против решења првостепеног органа број XXI-03 број 352-4/2010 од 01.12.2014. године. Код изнетог стања ове управне ствари, суд налази да је оспорено решење потребно поништити, како би се претходно окончао управни поступак и у извршењу пресуде Управног суда 4 У 11957/2019 од 24.10.2019. године, у поновном поступку одлучило о жалби тужилаца изјављеној на првостепено решење од 01.12.2014. године. Наведено је од битног утицаја на правилност и законитост решавања у овој управној ствари и оцену испуњености услова за понављање поступка, с обзиром да је чланом 239. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр.30/10), изричито прописано да се применом овог ванредног правног средства може поновити само поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење).

Суд је ценио све наводе тужилаца, као и наводе заинтересованог лица, али налази да код изнетог правног стања ове управне ствари, ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку суда. При томе странке имају право и могућност да у поновном поступку одлучивања учествовањем у поступку и коришћењем прописаних правних средстава штите своја права и законом заштићене интересе.

Са изнетих разлога Управни суд је применом члана 40. став 1. и 2. и члана 42. став 1. у вези члана 46. Закона о управним споровима донео одлуку као у диспозитиву ове пресуде с тим да је у поновном поступку тужени орган у обавези да донесе правилну и на закону засновану одлуку о жалби тужилаца у складу са правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди који су обавезни за тужени орган у смислу члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.12.2020. године, 15 У. 11101/17

Записничар
Михаил Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Радожка Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН